

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مسلمان عمل‌اش را از عقیده‌اش جدا نمی‌کند، در غیر آن یک طعمه‌ی آسانی برای وسوسه‌های نفس و شیطان خواهد بود



(ترجمه)

مسلمان وقتی اسلام را من حیث عقیده‌اش می‌پذیرد، به یگانگی و اطاعت از خالق‌اش در تمام اعمال چه بزرگ و یا کوچک تسلیم می‌شود، با این تسلیمی قانون شریعت را برای خود قطب‌نمای می‌داند که او را به سمت امنیت و به‌دست‌آوردن رضایت‌الله سبحانه و تعالی رهبری می‌کند. در تمام اعمال و در هر لحظه‌ی از زندگی، مسلمان به قانون‌الله سبحانه و تعالی پایبندی می‌کند؛ چون او می‌داند که خالق‌اش آگاه‌تر و توان‌تر از هرکسی است که زندگی‌اش را به سمت آن چه نیکو و شایسته است، رهبری می‌کند. آری، چرا او نباید بنده‌ی پروردگارش باشد، از او می‌خواهد و استدعاء می‌کند، از او تقاضا دارد، ترس دارد و به اندازه‌ی یک چشم بر هم زدن از این غافل نخواهد شد، چرا او خود را در مقابل هوای نفس و شکار شیطان و وسوسه‌اش در دوری از راه پروردگارش گروگان می‌گذارد.

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

[انعام: 162]

**ترجمه:** بگو، نماز من، قربانی من و زندگی من و مرگ من برای‌الله (سبحانه و تعالی) است که آن پروردگار جهانیان است.

این راه حقیقت و تقوی است. فرد نباید یک لحظه از تطبیق آن چه‌الله سبحانه و تعالی در زندگی‌اش مکشوف ساخته، منحرف گردد. بناءً در زمان انجام اعمال در زندگی، احکام شریعت نوری استند که ظلمت را برایش روشن می‌سازد، تا زمانی که او آن نور را ببیند آرامش پیدا کرده و رضایت پروردگارش را به دست خواهد آورد.

ایمان مسلمان اگر قوی و محکم باشد، نیروی شکست‌ناپذیری برایش خواهد داد که او را قادر به غلبه بر مصائب و مشکلات ساخته و وی پروا نخواهد کرد که چه چیزی را برایش قربانی می‌کند: نفس، ثروت، فرزند... همه چیز در مقایسه با آن بی‌اهمیت و ناچیز است. افرادی با شانه‌های آهنین موهای سرشان شانه شد و از دین شان برنگشتند. اصحاب اخدود (حفره‌های آتش) کشته شدند، با این حال عذاب و مرگ نتوانستند آن‌ها را از دین‌شان گمراه کنند. این موضعی است که مسلمان باید تا زمانی که نمی‌داند چه فتنه‌ای او را مبتلا خواهد کرد، اختیار کند و ما از‌الله سبحانه و تعالی می‌خواهیم که ما را در دین و اطاعت‌اش ثابت‌قدم بگرداند. یک مسلمان باید همیشه آگاه باشد، قانون پروردگارش را فراموش نکند، راه هدایت‌اش را جستجو و به آن عمل کند، برای این که به گمراهی و گناه آلوده نشود و او باید از پروردگارش در تمام امور و تمام حالات اطاعت کند. الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ \* وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ﴾

[زلزال: 7]

**ترجمه:** پس هرکس به وزن ذره‌ای نیکی کرده باشد، آن را می‌بیند و هرکس به وزن ذره‌ای بدی کرده باشد، آن را می‌بیند.

مسلمان باید متوجه انجام مسئولیت‌هایش باشد و از هر چیزی که سبب ناخشنودی رب‌اش می‌شود دوری کند، در هر حالتی که قرار داشته باشد و هر قسم موانع و مشکلاتی را مواجه شود، او نباید به چیزی دیگری غیر از آن اهتمام ورزد، به‌خاطری که تنها هدف‌اش کسب رضایت پروردگارش و به‌دست‌آوردن جنت و رهایی از آتش جهنم است، قسمی که پیامبر و راهنمای‌مان توصیه کرده‌است که در خاطر داشته باشید:

«مَوْتُ فِي طَاعَةِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنْ حَيَاةٍ فِي مَعْصِيَتِهِ»

(مسند شامیین)

**ترجمه:** مرگ با اطاعت‌الله (سبحانه و تعالی) بهتر از زندگی با معصیت است.

مسلمان باید خودش را به تکالیف‌اش مستحکم کند و برای انجام خوبی و ترک بدی شتاب داشته باشد. صحابه‌ی رسول‌الله صلی‌الله علیه وسلم شماری از اعمالی را که‌الله سبحانه و تعالی انجام آن را اجازه داده است، به ترس افتادن در بدگمانی از انجام آن امتناع می‌ورزیدند. آن‌ها این را سپری می‌دانستند که آن‌ها را از حرام و افتادن در آن محافظت می‌کند. آن‌ها می‌دانستند که زندگی پر از فتنه و خطر می‌باشد. آن‌ها می‌ترسیدند که کدام لغزشی از آن‌ها سرزنند. آن‌ها از عذاب‌الله سبحانه و تعالی خوف داشتند و او سبحانه و تعالی به آن‌ها وعده‌ی بخشش و ثواب بسیار زیاد را داده است. بناءً چرا ما برای به‌دست‌آوردن ثواب بزرگ آن‌ها را تعقیب نکنیم و پا جای پای‌شان نگذاریم؟

«إِنَّ اللَّهَ قَالَ مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ حَتَّى أَحِبَّهُ، فَإِذَا أَحَبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ، وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا، وَإِنْ سَأَلَنِي لِأَعْطِيَتْهُ، وَلَئِنْ اسْتَعَاذَنِي لِأُعِيدَنَّهُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ تَرَدَّدِي عَنْ نَفْسِ الْمُؤْمِنِ، يَكْرَهُ الْمَوْتَ وَأَنَا أَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ»

(رواه بخاری)

**ترجمه:** *الله (سبحانه و تعالی) گفته است: هرکس به فردی که با من وفادار است دشمنی نشان دهد، من با او به جنگ خواهم بود. بندگان من به من نزدیک نخواهند شد؛ مگر با چیزهای که من دوست دارم، نسبت به تکالیف شرعی که بالای شان امر کرده ام. بندگان من با انجام نفعیات به من نزدیک می‌شوند که من او را بسیار دوست می‌دارم. زمانی که من او را دوست می‌دارم، من شنوایی او هستم، وقتی او چیزی را می‌شنود، دیده‌ی او هستم، وقتی او چیزی را می‌بیند، دست او هستم زمانی که چیزی را می‌گیرد و یا غذا می‌خورد و یا قدم می‌زند؛ هر چیزی را که از من بخواهد، یقیناً آن را به او خواهم داد و وقتی از من پناه بخواهد، من مطمئناً به او پناه خواهم داد. درباره‌ی هیچ چیزی بیشتر از گرفتن روح بنده‌ی مخلص‌ام درنگ نمی‌کنم: او از مرگ نفرت دارد و من از صدمه رساندن به او.*

مسلمانی چقدر خوش‌بخت و پیروز است که ایمانش را قوت می‌بخشد و به الله سبحانه و تعالی اعتماد کرده و به او اتکاء می‌کند. او بعداً ولی‌الله (دوست الله سبحانه و تعالی) خواهد شد، و توسط شیطان، جن و انس مغلوب نخواهد شد و موانع و مشکلات او را از کردار نیک باز نخواهند داشت، و او به عقیده‌ی ثابت و محکم عمل می‌کند که توسط تکالیف‌اش پرورش یافته و قوی گشته اند.

اسلام در تمام جنبه‌ها و لحظات زندگی متوجه انسان است. اسلام برایش راهی را هموار می‌سازد که پیروی کرده و با اطاعت از پروردگارش زندگی کند. او توسط هیچ چیزی از آن منصرف نخواهد شد. او شب را به عبادت سپری کرده و همیشه تضرع می‌کند: در مرضی و سلامتی... زمان آمدن و ترک خانه و حتی زمانی که او وارد حمام می‌شود. او روزه می‌گیرد، بخشش می‌طلبد و تکبیر می‌گوید و در هر جا و همه وقت در پیشگاه پروردگار خود قرار دارد.

﴿الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

[آل عمران: 191]

**ترجمه:** *آنان که الله (سبحانه و تعالی) را ایستاده و نشسته و به پهلو یاد می‌کنند و در آفرینش آسمان‌ها و زمین می‌اندیشند: ای پروردگار ما، این جهان را به بیهوده نیافریده‌ای، تو منزهی، ما را از عذاب بازدار.*

اگر کسی به اسلام شخصیت یابد، او تشخیص خواهد داد که این دینی است با یک عقیده‌ی که از نظام‌اش جدا نیست. او بعداً خواهد دانست که او باید احکام را بیاموزد و به آن عمل کند؛ او آن‌ها را جدا نمی‌کند؛ در غیر آن او زندگی دینی نخواهد بود که او پذیرفته است و با پیروی از دیگری به جای پیروی از نظام و قانون خالق‌اش خود را تلف خواهد کرد. این چیزی است که امروز امت اسلامی بعد از از بین رفتن دولت اسلامی توسط دشمنان از آن رنج می‌برند. دشمنان دولت اسلامی، نظام زندگی‌شان را از بین بردند و به آن‌ها نظامی ارایه کردند که از ایدیولوژی فاسد و پوسیده‌ی سرمایه‌داری صادر می‌شود، که بشریت را با تمام انواع بحران مواجه ساخته است. مسلمان امروزی در زیر نظام فاسد و ناقص ساخت دست بشر، بین قانون اسلام و انجام آن‌ها جدایی آورده و آن را متروک گذاشته است. اعمالش به هیچ اساسی (ایدیولوژی) ارتباط ندارد و در یک واقعیت خرابی زندگی می‌کند که نمی‌تواند در آن زندگی کند و کسی که اختیارشان را در دست دارد، قانون خالق را از بین برده و قانون خود را بر آنان مقرر کرده است.

مسلمان امروز کسی را نمی‌یابد که او را علیه وسوسه‌های شیطان کمک کند، او را از احکام خیر دهد و او را به پیروی از راه حق و صلح هشدار دهد؛ اما اگر او خواست که خود را حفاظت کند و به گروهی که با آن کار می‌کند تعهد کند، و یا اگر خود را با دیگر تکالیف و تعهد به چیزی که آموخته، حفاظت نکند و ممارست نوزد، بعداً او باید توسط این گفته‌ی الله سبحانه و تعالی هشدار داده شود:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ \* كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ﴾

[صف: 2]

**ترجمه:** *ای کسانی که ایمان آورده اید، چرا سخنانی می‌گویید که به کارشان نمی‌بندید؟ الله (سبحانه و تعالی) سخت به خشم می‌آید که چیزی بگویید و به جای نیاورید.*

او براساس واقعیت پر از وسوسه‌ها و مشکلات، بر خواسته‌اش غلبه نخواهد کرد. از روزی که خلافت نابود شد و رژیم کفری جانشین آن گردید، امت مسلمه به‌طور خاص و انسانیت به‌طور عام از این فاجعه متأثر شده اند. در نظام سرمایه‌داری، که زندگی را از دین جدا کرده و عشق به‌مادیات را در قلب‌های مردم انتشار می‌دهد، آن‌ها خالق‌شان را احترام نکرده و برای دین‌شان به‌غیر از نماز خواندن و حج کردن کار دیگری نمی‌کردند. هم‌چنان پابندی به احکام الله سبحانه و تعالی محدود به زمان‌های خاصی هم‌چون ماه رمضان شده بود، به‌قسمی که به محض رسیدن به شب بیست و هفتم مردم به‌دنبال لذات زندگی خود می‌روند.

این چیزی است که نظام سرمایه‌داری انجام داده، ولی اسلام این‌گونه نیست. این دین الله سبحانه و تعالی است که انسان را با خالق‌اش در هر زمان و تحت هر شرایطی ارتباط می‌دهد. الله سبحانه و تعالی همیشه در یاد مسلمان است؛ او از الله سبحانه و تعالی موفقیت و توانایی را برای استوار کردن‌اش در اطاعت وی می‌خواهد. زندگی یک مسلمان باید این‌گونه باشد: همه چیز برای الله سبحانه و تعالی بوده و او از الله سبحانه و تعالی استدعاء کرده و از مردم بخواهد که تنها الله سبحانه و تعالی را پرستش کرده و از ملامت هیچ‌کس در این راه نترسند. او زندگی خود را در اطاعت الله سبحانه و تعالی سپری کرده و همان‌گونه که رسول الله صلی الله و علیه وسلم فرموده اند، شخص زیرکی بشود:

﴿الْكَيْسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ، وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا ثُمَّ تَمَنَّى عَلَى اللَّهِ﴾

**ترجمه:** *زیرک کسی است که خود و اعمال‌اش را برای آن‌چه که بعد از مرگ می‌آید، محاسبه نماید و ضعیف کسی است که از هوای نفس خود پیروی نموده و بعداً از الله (سبحانه و تعالی) آرزوی بخشیده شدن را بنماید.*

این گونه به اذن الله سبحانه و تعالی از جمله ی افراد متقی خواهد بود:

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾

[بقره:177]

**ترجمه:** نیکوکاری آن نیست که روی خود را به سوی مشرق و مغرب (یعنی جهات مختلف) بگردانید، بلکه نیکی آنست که کسی به الله (سبحانه و تعالی) ایمان بیاورد و روز بازپسین و فرشتگان و کتاب و پیامبران و مال خود را با وجود دوست داشتن آن به ذوی القربی بدهد و (به) یتیمان و مساکین و به در راه ماندگان و سائلان و در آزاد کردن بردگان و نماز را برپا دارد و زکات را بدهد و آنانی که چون عهد بستند، به عهد خود وفادار اند و آنانی که در سختی و زیان و به هنگام جنگ صابر اند. اینان کسانی اند که راست گفته اند و هم اینان متقیانند.

نویسنده: زینا سامت

برای دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر

19 رمضان 1439 هـ.ق

4 جون 2018 م